

מ"ת (תל אביב) 3166-10-24 - מדינת ישראל נ' חוסני אלמסעודיין

מ"ת (תל-אביב-יפו) 3166-10-24 - מדינת ישראל נ' חוסני אלמסעודיין ואח'מחוזי תל-אביב-יפו

מ"ת (תל-אביב-יפו) 3166-10-24

מדינת ישראל

נגד

2. חוסני אלמסעודיין

ע"י ב"כ עו"ד סלימאן אבן שעירה

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו -יפו

[17.11.2024]

כבוד השופט עלאא מסארווה

החלטה

בהמשך להחלטתי מיום 29.10.24, להלן התייחסות מפורטת לגבי התשתית הראייתית בתיק, ביחס למשיב 2.

רקע

נגד המשיב 2 ואחרים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע בצוותא של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1971. לפי כתב האישום, המשיב 2 הגיע ברכבו, יחד עם שאר המשיבים למקום ביצוע העבירה, שם תקפו את המתלונן, דקרו אותו באמצעות מברג בזרועו, רגמו אותו באבנים, וגרמו לחבלות בגופו וברכבו.

טענות ההגנה

א. אין בראיות שנאספו כדי לקשור את המשיב 2 לאירוע.

ב. לטענת ההגנה, הראיה היחידה שקושרת את המשיב 2 לאירוע היא איכון הטלפון הנייד שלו בקרבת מקום, אך ראיה זו לוקה בחסר טכניים ומהותיים. עוד נטען שהאיכון מייחס למשיב שהות ברחוב גבעת חולון 1 בעוד שבכתב באישום מצוין כי האירוע היה ברחוב גבעת חולון 5, ודו"חות הפעולה מדווחים על אירוע ברחוב גבעת חולון 8. ג. ממזכר של השוטר ראמי מחמוד מתאריך 21.09.2024 בשעה 09:17, עולה כי ביום האירוע 3.7.24, החל משעה 22:32 ועד השעה 23:12, שוחח הנאשם טלפון. לטענת ההגנה, "לא יעלה על הדעת" כי המשיב תקף את המתלונן, תוך כדי שהוא משוחח בטלפון.

ד. להבדיל מהמשיבים האחרים לגביהם קיימות ראיות ישירות שקושרות אותם לתקיפה מוגדרת וברורה של המתלונן, חלקו של המשיב 2 בביצוע איננו ברור וכתב האישום נעדר פירוט לגבי חלקו.

ה. בשני דו"חות פעולה מתארים השוטרים מכונית סקודה שחורה, בעוד שמכונית הסקודה של המשיב היא לבנה. בלבול זה מחזק את הטענה לפיה לוחית הרישוי של הנאשם, אשר נמצאה בזירה, זויפה או נגנבה. לנאשם רכב חדש, כאשר כלל לא ביצעו בדיקה באיתורן שלו בכדי לוודא אם אכן היה בזירת הפשע.

ו. ראיות התביעה ביחס למשיב 2 הן נסיבתיות בלבד, כאשר גם לו יוכח כי היה ברכב, עדיין לא ברור מה חלקו לפי כתב האישום. גם אם יוכח כי אכן שהה ברכב אותה העת, הוא לא תקף או ירד מהרכב, ייתכן שרק שהה ברכב מבלי לעשות דבר, והדבר משליך על אופי מעורבותו.

עקרי טענות המבקשת

א. הראיות לחובת המשיב 2 הן בעצמות גבוהה, והן כוללות איכוני טלפון וממצאי מחקרי תקשורת, בדיקות שונות לגבי לוחית הרישוי שנפלה מרכבו של המשיב 2, בנוסף המשיב 2 הכחיש את המיוחס לו באופן גורף, הרחיק את עצמו מהמקום, ולא הציע כל הסבר חלופי שיש בכוחו כדי לשלול תיזת התביעה.

ב. הוסבר, רחוב "גבעת חולון" הוא רחוב צר וקטן שאורכו כ-300 מטרים. המרחק של האנטנה שקלטה את המשיב 2 מהאירוע קטן ביותר. מנגד, המשיב גם טען כי מעולם לא היה בעיר חולון. זאת בנוסף למציאת לוחית הרישוי של רכבו בזירה. לאחר בדיקה, עלה כי לוחית הרישוי הקדמית הוחלפה ביום שלאחר אירוע התקיפה, דבר העולה בקנה אחד עם גרסתו של נפגע העבירה, לפיה נפלה לוחית הרישוי של רכב המשיבים כשהתנגשו בו הגרירה שבאחורי רכבו. כמו כן, בתיק החקירה חשבונית על שם המשיב 2 ממוסך ברהט עבור הטבעת לוחית רישוי.

ג. לפי הפסיקה אין צורך להוכיח או לאפיין את חלקו המדויק של הנאשם בעבירה בצוותא, ודי בהוכחה כי חלקו היה מהותי לביצוע העבירה. לפי עדותו של נפגע העבירה, כלל המשתתפים היו רעולי פנים בעת השתתפותם הפעילה בביצוע העבירה, אין חולק כי הנאשם 2 הווה חלק בלתי נפרד מתכנית הפעולה של החבורה.

דין והכרעה

מכשיר הטלפון הנייד של המשיב 2 אוכן במרחק קצר ביותר מאירוע השוד בעיר חולון. רכב עם מספר לוחית זיהוי של המשיב 2 נקשר לזירת האירוע. המשיב 2 טען שמעולם לא שהה בעיר חולון, והוסיף שהוא המשתמש הבלעדי ברכב. השילוב שבין איכון הטלפון הנייד של המשיב 2 בזירה, לבין ההוכחה לכאורה לגבי הימצאות רכבו של המשיב 2 בזירה, וגרסתו של בחקירותיו, מובילים למסקנה לכאורית מתבקשת, ודאי בשלב זה של הדיון, בדבר נוכחותו של המשיב במקום.

האם די בנכחות (לא מקרית) של המשיב 2 במקום כדי לבסס אחריות של המשיב מכוח דוקטרינה הביצוע בצוותא, גם בהעדר מידע קונקרטי לגבי חלקו הספציפי של המשיב 2 או הפעולות הפיזיות שביצע במהלך האירוע? הפסיקה השיבה על השאלה הנ"ל בחיוב. "כבר נפסק בעבר, כי נוכחות בלתי מקרית של אדם במקום בו בוצעה עבירה מהווה ראיה לכאורה למעורבותו בביצוע העבירה (ראו ע"פ 846/10 בדוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (14.7.2014))."

"ככלל, 'נוכחות' של אדם, שאינה 'מקרית ומזדמנת', במקום שבו מתבצעים לעיניו שוד ורצח, מהווה ראיה נסיבתית כבדת משקל ל'מעורבותו' במתרחש, וכל עוד אין בפיו של אותו אדם הסבר אמין ומניח את הדעת השולל 'מעורבות' כאמור, או לפחות מעמיד אותה בספק, עשויה היא לבדה - ועל אחת כמה וכמה כאשר לצידה ראיות נוספות התומכות בה, לשמש בסיס לקביעת אחריותו לשוד ולרצח" (ע"פ 2463/94 גולשווילי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (24.11.1997)).

לנוכחות הלא מקרית יש להוסיף את הראיה בעניין החלפת לוחית הרישוי יום לאחר האירוע שליטתי יכולה לחזק, גם אם במידה מוגבלת, את הראיות נגד המשיב 2.

בשיטת האלימינציה, ניתן להסיק בבירור שהמשיב 2 היה אחד מתוך השניים שרגמו את המתלונן באבנים (לפי סעיפים 7 ו-9 לכתב האישום). יוזכר כי התוקפים היו רעולי פנים, אך כולם, כך לפי העדויות, השתתפו באירוע השוד. מסקנה זו נלמדת מתיאור המתלונן את האירוע וכן מהתיאור שנמסר על ידי עד הראייה (המדווח).

במזכר שערכה השוטרת רותי בן אדרת, פירטה שיחה עם המדווח ממנה עולה שלדבריו, מספר המעורבים החשודים באירוע עמד על 4 ולא יותר (3 שיצאו מהרכב ועוד אחד שהיה ברכב).

גם המתלונן, בשלוש ההודעות שמסר במשטרה, גרס שמדובר בארבעה אנשים שהיו ברכב הסקודה. ואם השתתפו באירוע 4 מעורבים ולא יותר, הרי המשיב 2, שתיאורו שונה מתיאור התוקפים העיקריים, היה אחד מתוך השניים הנוספים שרגמו את המתלונן ואת רכבו באבנים.

האפשרות שהמשיב 2 היה ברכב, לא יצא ממנו, והוא לא נצפה על ידי המתלונן ואף לא על ידי עד הראייה, כדמות חמישית, נראית כאפשרות מעט רחוקה ופחות מסתברת. כאשר מדובר בראיות לכאורה, הסברה לפיה המשיב היה ונותר ברכב, מבלי שאיש הבחין בו, משקלה פחות.

לכל אלה יש להוסיף את גרסת המשיב בחקירותיו. אין בגרסאות המשיב 2 כדי להתמודד עם הראיות הברורות הקושרות אותו לנוכחות בזירת האירוע. המשיב טען שמעולם לא היה בעיר חולון, אף שטען כי אין איש מלבדו שעושה שימוש ברכב הסקודה.

כמו כן, וכאמור, לוחית רישוי של הרכב של המשיב נתפסה בזירת האירוע. בעוד שלוחית אחרת, חדשה נמצאה על רכבו של המשיב 2, ולפי החומר בתיק, המדובר בלוחית שהותקנה ברכב, יום לאחר האירוע, להבדיל מהלוחית האחורית כחמש שנים לפני כן. כמו כן, עולה ששמו של הלקוח שהזמין את הלוחית החדשה עונה לשמו של המשיב 2. הלוחית שנפלה במקום, והלוחית החדשה, תואמות את גרסת המתלונן לפיה, במהלך אירוע השוד, וכתוצאה מהתנגשות בין הרכב, נפלה לוחית הרישוי הקדמית.

"התעקשותו" של המשיב בשתי הודעות כי הוא האדם היחיד שעושה שימוש ברכב, בצירוף הראיות הנ"ל, מובילים למסקנה שהמשיב, כמו גם רכבו, ומכשיר הטלפון שלו, נמצאו בזירת האירוע, ולכן הוא היה מהשניים שרגמו את המתלונן באבנים. כך גם לגבי גרסתו המתכחשת לפיה לא החליף לוחית רישוי כלל.

עם זאת, חלקו של המשיב 2 באירוע, נלמד מהראיות האחרות, וכאמור, בשיטת האלימינציה, כאשר הראיות לגבי השניים האחרים ישירות ומובהקות יותר (לכאורה כמובן, וטרם שמיעת הטיעון של המשיבים האחרים).

המסקנה היא, שקיימת ראיות לכאורה כנדרש בשלב זה של ההליך, אם כי עוצמת הראיות בעניינו של המשיב 2 פחותה מעוצמת הראיות הקיימות נגד המשיבים האחרים. הראיות נגדו המשיב 2 הן ראיות נסיבתיות, אך הן בעוצמה מספקת לשלב זה של הדיון. אין באמור כדי לשלול את טענת המשיב 2 כי במהלך התיק העיקרי יצליח ליצור בקיעים בתצרף הראייתי המתואר לעיל. מכאן, ועל אף הקביעה לגבי קיומן של ראיות לכאורה, הרי שמערך הראיות נגד המשיב 2 שונה ממערך הראיות נגד המשיבים האחרים.

טענותיו האחרות של המשיב 2 דינן להידחות לאור ההסברים המשכנעים שנמסרו על התביעה. כך למשל, הבלבול בצבע הרכב של הסקודה בדוחות השוטרים (שחור ולא לבן לפי שאר העדויות והראיות) מקורם בטעות ובכל מקרה אין כל נפקות לצבע הרכב, כאשר הרכב נקשר לאירוע באופן חד וברור כמפורט לעיל. כמו כן, איכון המשיב 2 ברחוב גבעת חולון 1, די בו לקשור את אותו לאירוע השוד באותו רחוב קצר (התביעה תיארה מרחק של כ- 300 מטר). אשר לטענת משיב 2 לפיה במהלך האירוע הטלפון של המשיב 2 היה פעיל, אין מדובר בראיה שיכולה לאשש או להפריך את מעורבותו באירוע.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים ולשירות המבחן.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשפ"ה, 17 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.